

Csontos Márta

Nem szól a cenzor

A facebookon, azt hiszed,
nem ér neved, nincsenek
normák, a Mikro beágyazza
magát a Nagy Makróba,
ahol már nem érzi magát
egyedül az emberszabásúak
között, az új világban.

Ott van neked a nagy
Mentális Univerzum, ahol
alacsonyosság a stratégia.
Nincs kultúra, fröcskölnek
megromlott szavak, a 'szólj
igazat' kommentekbe már
beledöglött a józanság,
marad a kivégzési szertartás,
a virtuális öldöklés igazi élvezet.
Non-antropológiai rítus folyik
a *social network* templomában.

És mozgolódnak az Elbutítottak,
jönnek az új Komment-Szörnyek,
csak a háttér marad hideg.
Mert nem tudnak szítani tüzet,
hiába lángol a gyufáskatulya-bölcselet.

Gyúlnak a Szent Együgyűek, az
orvosok mellett sok a doktor, a tudor.
Mindenki mesterlevelet lobogtat,
mert ő az igazságra jelölt Ész.

CSONTOS MÁRTA (1951) tanár, költő, irodalomtörténész. Legutóbbi kötetei: *Carpe diem-kísérletek* (Napkút, 2021), *Futómadártávlát* (Hungarovox, 2023), *Intézményesített lélek* (Cédrus Művészeti Alapítvány, 2024).

Pedig csak kis ember, kis mentalitás,
kis esély kavarog az éteri porondon.
Mégis, nagy a harci kedv, hódít a *flash*
mobbing a szabadelvű placcon.

Jön az új Csürhe, a homo-mutáns,
már nem lehet őket karámba zárni,
a káoszból kibuggyant a Nagy Massza,
Ginzburg asztalán nyüzsögnek a férgek,
a sajtban ott maradtak mind a kukacok,
nincs használható, tiszta felület, mindent
beköptek a glória-fosztott arkangyalok.

Keverési arány

Megingathatatlan Magabiztosság tornyai emelkednek
a völgy felett. Innen remek kilátás nyílik a Dolgok Lényegére.
(W. Symborska: *Utópia*)

A Jelenbe beleszitálsz
egy kis Múltat, s a végén
nem lesz jó a keverési arány...
visszaöklendezed a próbareggelit,
közben nyelvedre tapad a megromlott
élet minden maradéka.
A retinába rekedt régi képek körmenete
sohasem ér véget, agyadban a
rögeszme-járat mindvégig kötött
pályán marad...
Csak az emlékezet kapszulái
szóródnak szét, s a megrekedt csendben
megülnek az Idő tenyerén,
halálugrásra készen, de az utolsó
percekben fennakadnak régvolt
eszmék ragacsos hálóján, s onnan,
a Nagy Totálból nem nyílik ablak a
Lélekmosdató udvarába.